

D ů v o d y:

Jde o dobrovolný odhad podle § 267 nesp. říz., o nějž bylo žádáno důsledkem ustanovení čtvrtého odstavce zůstavitelovy závěti, jehož vůli má, pokud lze, býti vyhověno tak, jak byla projevena, totiž, že, nedohodnou-li se dědici o čisté ceně nemovitosti, jest ji vyšetřiti soudně. Nejde o odhad v pozůstalostním řízení, i když se děje z jeho podnětu, nýbrž Rudolf H. chce míti jen základnu, by byla jasná vůle zůstavitelova splněna. Řízení pro tento odhad, který jest úplně samostatný, upraveno jest §§ 267 až 280 nesp. říz. a podle § 272 nesp. řízení platí pro ně, pokud nesporný patent nemá vlastní odchýlná ustanovení, co do výkonu odhadu předpisy civilního a exekučního řádu, zejména i odhadního řádu, vydaného na základě § 144 poslední odstavce ex. ř. Řečeným ustanovením závěti propůjčeno jest sourozencům Rudolfa H-a, Ottu H-ovi a Emě P-ové jako zákonným zástupcům pozůstalosti oprávnění k námitkám proti odhadní hodnotě nemovitosti, jež jim přísluší podle § 31 druhý odstavec odhadního řádu. Nesporný soudce měl podle § 24 první odstavec odh. ř. zpravit řečené dědice o odhadu. Poněvadž tak neučinil, bylo jeho povinností, by jim sdělil výsledek odhadu, by se o něm mohli dědici vyjádřiti a učiniti připomínky, o nichž pak měl nesporný soudce jednati se znalci a pak usnesením odhadní hodnotu stanoviti a o předepsaných připomínkách se vysloviti. Postup rekursního soudu, jenž zrušil částečně výrok prvního soudu a mu uložil, by pokračoval v řízení podle směrnic mu daných a pak vydal usnesení, odpovídá tudíž úplně předpisu § 2 druhý odstavec nesp. říz. Že v řízení podle tohoto patentu je dovolací stížnost proti zrušujícímu usnesení rekursního soudu dopuštěna, vysloveno již v plenissimárním usnesení býv. nejv. soudu vídeňského ze dne 17. června 1913, čís. 366/13 pres., kniha judikátů čís. 203, Právník 1913 str. 527.

Čís. 10823.

Pojišťovací smlouva.

Časové obmezení pojistného nároku, jenž byl pojišťovnou odepřen, musí býti za sporu zvlášť uplatněno. Zrušen-li rozsudek nižší stolice opravnou stolicí proto, že řízení zůstalo kusým, nelze v dalším projednávání rozepře onu obranu dodatečně již uplatniti.

(Rozh. ze dne 28. května 1931, R I 393/31.)

Co do předchozího děje poukazuje se na čís. sb. 9533. V řízení před prvním soudem vznesla žalovaná napotom námitku promlčení, načež procesní soud první stolice žalobu zamítl z důvodu, že šestiměsíční lhůta v článku 24 pojišťovacích podmínek k uplatnění nároku pojistníka z pojistky nebyla dodržena. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Šestiměsíční lhůta stanovená

ve článku 24 poj. podmínek na základě § 20 (2) zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. není promlčecí, nýbrž propadná (motivy k poj. řádu u § 20 a Ehrenzweig, pozn. 3 a § 20 citov. zák.). Avšak, jak první soud zjistil, žalovaná, ač jí K. oznámil postup pohledávky z pojistky do výše 54.000 Kč, dopisem ze dne 28. ledna 1927 oznámila zamítnutí nároku z pojištění pojistníku samému, a upozornila ho na lhůtu článku 24 poj. podmínek k podání žaloby, kterou pak podal dne 24. června 1930, ještě v této lhůtě, tedy včas. Lhůta, nechť je promlčecí neb preklusivní, byla zachována. Žalovaná již v žalobní odpovědi namítala nedostatek aktivního oprávnění žalobce k žalobě, avšak tato námitka týká se již věci hlavní, kterou však první soud, vyhověv námitce promlčení, ponechal stranou, pročez, ana žaloba byla podána včas, jest se prvnímu soudu zabýváti věcí hlavní a zkoumati oprávnění žalobce nárok uplatňovati a důvodnost nároku samého v době podání žaloby a vynesení rozsudku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Časové omezení pojistného nároku, jenž byl odepřen, podle čl. 24 všeob. poj. podm. jest obmezením pojistníkovy práva (srov. Hermann-Otavský, Pojišťovací právo 1921, str. 263, Dr. Armin Ehrenzweig, Die Rechtsordnung der Vertragsversicherung, Vídeň 1929 str. 78, a Erläuterungen zur Versicherungsordnung, vydané ministerstvem spravedlnosti ve Vídni, 1915, str. 35), jež podle § 20 (2) zákona o pojišťovací smlouvě může býti smluveno, ale právě proto musí za sporu býti uplatňováno. Neměly se proto nižší soudy zabývatí námitkou promlčení žalobního nároku, ana tato obrana v původním řízení nebyla uplatňována (srov. Sb. n. s. čís. 5024), a měl se první soud zabývatí ostatními námitkami žalované strany v původním řízení vznesenými, ale dosud nevyřízenými, jak mu zdejším rozhodnutím ze dne 17. ledna 1930 Rv I 582/29 (čís. sb. 9533) bylo uloženo. Zrušil-li odvolací soud za tímto účelem rozsudek soudu první stolice, stalo se tak právem. Nebylo proto rekursu žalované strany vyhověno a tím odpadlo také přezkoumání otázky, zda šestiměsíční lhůta čl. 24 všeob. poj. podmínek byla či nebyla přetržena žalobou podanou pojistníkem, jenž postoupil nárok na pojistné před podáním žaloby, jemuž však tento nárok ještě za sporu (§ 406 c. ř. s.) byl postoupen zpět.

Čís. 10824.

Obrana příslušející podle § 1102 obč. zák. hypotekárnímu věřiteli proti nájemcově námitce, že zaplatil nájemné na více než na jedno nájemní období, přísluší podle § 119 ex. ř. i vnucenému správci, byla-li vnucená správa povolena věřiteli, jehož zástavní právo bylo již zapsáno v knize pozemkové.

(Rozh. ze dne 28. května 1931, Rv I 734/30.)